

DOI: 10.7596/taksad.v3i1.297

Niğde İli Kemerhisar Beldesinde Yorgancılık

Gözde Kemer¹, Sema Etikan²

Öz

Niğde ili bulunduğu bölge itibarıyla tarih boyunca birçok medeniyete ev sahipliği yapmış bir ilimizdir. Geleneksel Türk el sanatları açısından da önemli bir potansiyele sahiptir. Ancak teknolojik gelişmeler ve bununla bağlantılı olarak yaşam koşullarındaki değişim sonucu birçok yörede olduğu gibi bu bölgedeki çoğu el sanatı da artık geçmişteki değerini kaybetmeye başlamış ve unutulmaya yüz tutmuştur. Bu çalışmada da yörenin el sanatı uğraşlarından birisi olan Kemerhisar Beldesi yorgancılığının bugünkü durumu ele alınmıştır. Yapılan araştırma sonucunda, günümüzde gereken önemin verilmemesinden dolayı Kemerhisar'da yorgancılık sanatını icra eden sadece iki yorgan ustasının kaldığı tespit edilmiştir. Tarih boyunca yöredeki genç kızların çeyizlerini süsleyen ve çeyiz içerisindeki sayısı ile de zenginlik göstergesi olan bu el yapımı yorganlar yerine fiyatı, hafifliği ve kolay ulaşılabilir olmasından dolayı hazır yorganların günümüzde daha fazla tercih edildiği görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: El Sanatları, Yorgancılık, Niğde, Kemerhisar,

¹ Süleyman Demirel Üniversitesi, Güzel Sanatlar Enstitüsü, Geleneksel Türk Sanatları ASD. Yüksek Lisans Öğrencisi. gozdekemer@gmail.com

² Doç. Dr., Süleyman Demirel Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Geleneksel Türk El Sanatları Bölümü, semaetikan@mynet.com

Quilting in the Town of Kemerhisar in Niğde Province

Abstract

Niğde Province has hosted many civilizations throughout the history because of its location. It has a very important potential in terms of traditional hand crafts. However, most of these handcrafts in this province have lost its past value and have fallen into oblivion as a result of technological developments and changing life conditions. In this study, it is dealt with the present situation of Kemerhisar Quilting which is one of the district's handcrafts. Our inquiry has shown that there are only two survived quilt masters in Kemerhisar district in these days because of the fact that new fabricated products is cheaper, lighter, and more easily attainable. Consequently, these new products are being preferred to the hand-made quilts which have been an indication of wealth looking at the number of it in a dowry and adorned the dowries of young girls throughout the history.

Key Words: Traditional Turkish Handcrafts, Quilting, Niğde, Kemerhisar.

1. Giriş

Doğanın koşullarına bağlı olarak insanların ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla ortaya çıkan el sanatları, daha sonra yaşam biçimlerine göre şekillenerek içinde bulunduğu toplumun kültürünü yansıtan geleneksel ürünler haline gelmiştir. Üretildikleri dönemi bir belge niteliğinde yansıtan bu eserler geleceğimize ışık tutmakta ve geçmişimizle bağlantı kurmamızı sağlamaktadırlar. Ancak teknolojinin gelişmesiyle birlikte fabrikasyon üretime geçilmesi; insan gücüne olan ihtiyacı azaltmış ve seri üretimin önünü açmıştır. Dolayısıyla bu durum da el emeğine verilen önemin azalmasına ve el sanatlarının kaybolmasına sebep olmuştur.

Kaybolmaya yüz tutmuş el sanatlarımızdan birisi de yorgancılıktır. Yorgan üste örtülme amacıyla kullanılan, üstü yüzçük, altı astarlık olmak üzere iki kumaş arasına yün ve ya pamuk gibi dolgu malzemesi koyularak üzerinden dikiş yapılan geniş örtüdür. Ancak

ilk zamanlarda yorgan sadece yatarken üste örtülen bir kullanım eşyası olarak bilinmiyordu. Bir üst elbise veya üstlük için de, zaman zaman yorgan ifadesi kullanılıyordu. Yani yorgan daha çok bürünülecek veya örtünülecek bir örtünün adıydı. Çobanların, üzerlerine aldıkları kepenek, büyük bir aba, bazen de kadınların büründükleri örtüler eski Türk kaynaklarında, yorgan adı ile adlandırılabilirdi. (Anonim, 1998, s.2463, Çeliker ve Ölmez, 2012, s.124, Ögel, 2000, s.221, Özkan 2005, s.76).

Anadolu'da yorganlar gelinlik kızların çeyizlerinin, özenle üretilen vazgeçilmez parçalarıdır. Çeyizlik yorganların yanı sıra lohusa kadınların ve sünnet çocuklarının yastık ve yorganları da özel olarak diktirilmektedir (Rakiet,198:28). Türk kültüründe yüzyıllardır geleneksel olarak önemli bir yere sahip olan yorgancılık bugün Niğde ili Bor İlçesine bağlı Kemerhisar Beldesinde de iki usta ile devam ettirilmeye çalışılmaktadır.

Niğde tarihinin başlangıcının Bor İlçesi Bahçeli Beldesi Roma Havuzu yakınındaki Köşk Höyük'ten ve yine Bor İlçesi Pınarbaşı Höyüğü'nden çıkartılan eserlere göre neolitik döneme (M.Ö. 7250-5500) rastladığı düşünülmektedir. Niğde'nin antik adı "NAHİTA" dır. Arkeolojik kazılar ve tarihçilerin yapmış olduğu çalışmalarla Niğde, önce Geç Hititlerin, daha sonra Asurluların, Friglerin, Perslerin ve Helen medeniyetinin hakimiyetine girmiştir. (Anonim 2013a, Anonim 2013b, Korkmaz, 2004, s.100-102).

1166 yılında Niğde'ye Türkler egemen olmuşlar ve Anadolu Selçuklu Sultanı I.Alaeddin Keykubat zamanında yöre parlak bir dönem yaşamıştır. Dönemin valisi Zeyneddin Beşare'nin yaptırdığı Alaeddin Camii (1223) ve daha sonra yaptırılan Hüdavent Hatun Türbesi (1312) Selçuklu Döneminden günümüze kalan miraslardandır. Anadolu Selçukluları'ndan sonra bölge önce İlhanlıların (1243) daha sonra da Karamanoğulları'nın (1357) idaresine geçmiştir. 1471 yılında ise Fatih Sultan Mehmet Karamanoğulları'nı yenilgiye uğratarak Niğde'yi ve diğer bölgeleri almıştır. Ancak Osmanlı döneminde Niğde eski önemini büyük ölçüde yitirmiştir. Cumhuriyetin kurulmasıyla 1923 yılında il statüsüne kavuşmuş ve 1928 yılında yeni Türk alfabesinin kabulüyle de Niğde adı okunuşu ve imlasıyla resmen kabul edilmiştir (Anonim, 1967, s. 68, Anonim, 1969, Anonim 2013a).

Kemerhisar Beldesi, Niğde'nin güneybatısında, Bor ilçesinin ise 5 km güneydoğusunda yer almaktadır. Niğde'ye 23 km uzaklıktadır. Kuzeyinde Melendiz, güneyinde Torosların Bolkar dağlar uzanmaktadır. Şehrin tarihi Hititlere kadar dayanmaktadır. Ele geçirdikleri bölgelerde şehirler kuran Hititler, bugünkü Niğde İli Bor İlçesi Kemerhisar Beldesinde de "Tuvanuva" adını verdikleri bir şehir kurmuşlardır. 11.

yüzyılda Roma döneminde *Tyana* adını alan şehirde o dönemden kalma havuz ve su kemerlerinin kalıntıları günümüze kadar gelmiştir. Su kemerlerinin şehre dağıtım noktasında yer alan Roma hamamı da şehrin yine Romalılardan kalma zenginliklerinden birisidir. Türklerin bölgeye gelmesiyle yerleşme önce *Kilisehisar* daha sonra ise *Kemerhisar* adını almıştır. (Anonim 2013c, Atlı, 1999, s.58, Coşkun, 1989, s.481, Gabriel, 1962, s.56-58-60, Galanti, 1951, s.61, Gürer, 2005, s.40, Rosado, 2006, s.520-522).

Beldede halkın çoğunluğu tarım ve hayvancılıkla geçimini sağlamakla birlikte geçmişte, geleneksel sanatlarımızdan olan halıcılığın da belde ekonomisine katkı sağladığı bilinmektedir. Beldede halıcılığın yanı sıra yorgancılık, semercilik, çancılık, dericilik, keçecilik ve bakırcılık unutulmaya yüz tutmuş diğer geleneksel el sanatlarımızdandır.

Bu çalışmada, Niğde ili Bor İlçesine bağlı Kemerhisar Beldesinde, yorgancılık sanatının günümüzdeki durumu, yorgancılık sanatını icra eden zanaatkârların durumu, geleneksel bir yorganın yapımında kullanılan araç ve gereçler ile yapım aşamaları incelenmiştir.

2. Kemerhisar Yorgancılığı

Yorgancılık mesleği Kemerhisar’ da da ülkemizin diğer yerlerinde olduğu gibi unutilan ve kaybolmaya yüz tutan meslekler arasındaki yerini almak üzeredir. Pamuk ve yünden yapılan yorganların yerini; maliyeti, hafifliği ve kolay ulaşılabilirliği dolayısıyla “hazır yorgan, elyaf yorgan” adıyla bilinen silikon ve elyaf kullanılarak üretilen yorganların alması bu mesleğin unutulmasına zemin hazırlamıştır. Tarih boyunca Kemerhisar’ daki genç kızların çeyizlerini süsleyen ve çeyiz içerisindeki sayısı ile de zenginlik göstergesi olan bu el yapımı yorganlar günümüzde fazlalık olarak görülmektedir. Bugün Kemerhisar’ da yorgancılık sanatını icra eden iki yorgan ustası bulunmaktadır. Bu sanata gereken önemin verilememesinden dolayı Kemerhisar ‘da bulunan yorgan atölyesi sayısı bire düştükten sonra beldede usta çırak ilişkisiyle atölye sayısı ancak ikiye çıkabilmiştir.

2.1. Kullanılan Araç-Gereçler

Kemerhisar beldesinde yorgan dikiminde araç olarak; hallaç makinesi, kalıp, çırpı ipi, iğne, yüksük, değnek, mezura, cetvel, makas, sabun, dikiş makinesi, gereç olarak ise; yüzük ve astarlık kumaşlar, dolgu malzemesi (yün ve pamuk) ve dikiş iplikleri kullanılmaktadır.

Hallaç Makinesi: Yorgancılıkta pamuk ve yün kabartmaya yarayan motorlu bir makinedir.

Makine tablasına yerleştirilen malzemeyi-yün veya pamuk-madeni iğneler yardımıyla kabarık yumaklar haline getirmekte ve bir yorgan için gerekli malzemeyi yaklaşık 10 dakikada atmaktadır. Seri çalıştığı durumlarda 1 saatte 50 kg. üzerinde pamuk atabilir. Elektrikli motorun bulunduğu kısım demir ve çelikten üretilmektedir (Kömürcü, 2005).

Fotoğraf 1. Hallaç Makinesi (Kemer, 2013)

Kalıplar: Karton ve mukavvadan yapılan yorgan desenlendirme işleminde kullanılan araçlardır.

Fotoğraf 2. Yorgan Kalıpları (Kemer, 2013)

Çırpı İpi: Yorganı desenlendirme sırasında, ölçülü bir şekilde hiza almak ve yorganın orta kısmını bulmak için kullanılan pamuklu ipliktir.

İğne: Çelikten üretilmiş, dikiş dikmek için kullanılan ince, ucu sivri, diğer ucunda iplik geçecek deliği bulunan araçtır. İyi bir iğne çok iyi cilalanmış ve ucu sivri deliğin içinde ipliğini koparmaması için cilalı ve düzgün olması şarttır. İğnenin başı gövdesine nazaran çıkıntılı olmamalıdır. Aksi takdirde kumaştan iyi geçmez. İyi bir iğne hafifçe bükülebilir ve

kendi kendine doğrulabilir. Az bir kuvvetle büküldüğünde kırılan iğneler makbul değildir (Aker, 1970, s.411).

Yüksük: İğne batmasını önlemek ya da iğneyi itmek için genellikle işaret ve başparmağa takılan metalden yapılmış araçtır.

Değnek: Çatma dikişi dikilen yorganın, içine dolgu malzemesi doldurulduktan sonra bu dolgu malzemesinin homojen bir şekilde dağılmasını sağlayan araç olup 150 cm uzunluğundadır ve genellikle ağaç dalından elde edilir.

Mezura: Genellikle plastikten üretilen ölçü almak için kullanılan 150 cm uzunluğunda şerit metredir. Mezür olarak da ifade edilir.

Cetvel: Ahşap, plastik ve metalden üretilmiş ölçülü ve doğru çizgiler çizmeye yarayan araçtır. Niğde İli Kemerhisar Beldesinde yorgan üretimi esnasında 1,5 m'lik ahşap cetvel kullanılmaktadır.

Makas: Dikilecek yorgan boyutlarına göre ölçülendirilmiş kumaşları kesmeye yarayan araçtır. Yorgancılıkta daha çok terzi makası diye adlandırılan büyük metal makas kullanılmaktadır.

Sabun: Yorgan dikiminde kullanılan kalıpları, yorgan yüzüne çizmek için kullanılmaktadır.

Yüzlük Kumaşlar: Yorgan dikiminde kullanılan kumaşlar kullanıldığı yere ve zamana göre çeşitlilik göstermektedir. Atlas, ipek ya da keten kumaşlar ve bunlarla birlikte değerli taş, gümüş ve altın tel kullanımına Osmanlı Dönemi örneklerinden bu yana rastlanmaktadır. Kemerhisar yorgan işçiliğinde yorgan yüzü olarak günümüzde genellikle, deri saten ve basma kumaşlar kullanılmaktadır. Çeyiz amaçlı yorganlarda, bebek ve lohusa yorganlarında ise saten kumaş kullanılmaktadır.

Astarlık Kumaşlar: Yorganın alt kısmına dikilen kumaşa astarlık denir. Astarlık genelde patiska veya Amerikan bezinden yapılmaktadır.

Dolgu Malzemeleri: Yorgan dikiminde bir diğer gereç de dolgu malzemeleridir. Yörede bu amaçla eskiden yün ve pamuk kullanılırken günümüzde “elyaf” olarak adlandırılan dolgu malzemesinin kullanımı daha yaygındır.

İplikler: Her nevi bez ve mensucatı dikmek veya dokumak için kullanılan pamuk, keten, ipek, yün gibi iplik yapmağa elverişli maddelerden yapılmış, pamuk ipliği, keten ipliği, yün ipliği, ipek ipliği gibi iplikler dikim aşamasında kullanılmaktadır. (Arseven, 1983, s.806).

2.2. Yorgan Dikim Aşamaları

Yorgan dikiminde ilk aşama; yorgan yüzü ve astarın “çatma” denilen dikiş ile dikilmesidir. Bu işlem tamamlandıktan sonra dolgu malzemesi doldurulur ve sonrasında bu malzemenin homojen dağılması amacıyla değnek ile yorgan arka ve ön yüzünden dövülür. Yorgan dikimine geçilmeden önce dolgu malzemesinin kaymasını önlemek için belirli aralıklarla teyel dikişi yapılır. Bu işlemin ardından uygulanacak modele göre 15-20 cm civarında kıyı dikişi yapılır. Kıyı dikişi yapılmış yorganın iç kısmında çerçeve oluşmuştur. Oluşan bu çerçevenin orta kısmı çırpı ipliyle bulunur ve çırpma dikişi yapılır. Orta kısmı belirlenen yorgana kartonlardan oluşturulmuş desen kalıpları sabun yardımıyla çizilir. Çizilen desenlerin üzerinden tekrar çırpma dikişi uygulanır. Desenlendirme işlemi tamamlanan yorgan, dikime hazır hale gelmiştir. Düz ve yüksek bir zemin üzerinde oturarak dikimi tamamlanan yorgan, değnek yardımıyla tekrar dövüldükten sonra gergin iplere asılır. Bu işlemle birlikte yorgan kullanıma hazır hale gelmiştir.

Fotoğraf 3. Kemerhisar’da bir yorgan ustası; Ali Devecioğlu (Kemer, 2013)

2.3. Kemerhisar Yorganlarının Motif ve Desen Özellikleri

Kemerhisar yorgancılığında kullanılan bezemelerde bitkisel ve geometrik desenler ağırlıklı olarak yer almaktadır. Bu desenler tüketicisinin zevk ve beğenisine göre belirlendiği gibi çoğu zaman ustanın zanaatkâr yorumuna göre de şekillenmektedir. Bitkisel ve geometrik desenlerin bir arada kullandığı yorganlar da vardır. Her iki tip desenin bir arada kullanılmasının nedeni yorgan dikiminde tüm yüzeyin dikişlerle doldurulmasına bağlanmaktadır. Bitkisel desenlerde; lale, gül, karanfil, papatya, yonca, üçlü yonca, üzüm, akasya dalı ve yapraklar kullanılırken, geometrik desenlerde üçgen, eşkenar dörtgen, yıldız,

altılı yıldız vb. şekiller kullanılmaktadır. Bunun yanı sıra Kemerhisar yorgancılığında; salyangoz, kuş ve tavus kuşu gibi figürlü desenler ile mekik çarkifelek, yelpaze, “s” kıvrım, deniz dalgası, badem şekeri, güneş, fiyonk gibi nesneli desenlerin yer aldığı örnekler de görülmektedir. Ancak belirtilen bu desenlerin birçoğunun günümüzde uygulaması ya azalmış ya da tamamen bitmiştir. Genelde daha çok geometrik desenli yorganlar diktirilmektedir.

a: Çerçeveli gül

b:Karanfil

c:Lale

d: Üzümlü

e: Üçlü yonca

Fotoğraf 4.a,b,c,d,e: Bitkisel desenli yorganlar (Kemer, 2013)

Fotoğraf 4’te bitkisel desenli yorgan modellerinden bazıları yer almaktadır. Ancak bu modellerden karanfil, lale, üzümlü ve üçlü yoncanın dikimi azalmıştır. Çerçeveli gül günümüzde en çok dikimi yapılan modeldir ve daha çok bebek yorganlarında kullanılmaktadır. Fotoğraf 4a’da verilen ve çerçeveli gül deseninin kullanıldığı örnek, 180x220 cm. ebatlarında, yorgan yüzü saten kumaştan, astarı patiskadandır ve dolgu malzemesinde pamuk kullanılarak 2005 yılında yapılmıştır. Modelde kullanılan renk pembe, uygulanan dikim tekniği de oyulgama tekniğidir. Desen özellikleri bakımından bu yorgan incelendiğinde; ortada büyük bir eşkenar dörtgenin içerisinde gül motifi, köşelerde ise daha küçük eşkenar dörtgenler yer almaktadır.

Fotoğraf 4b’de yer alan karanfil desenli yorgan, 180x220 cm. ebatlarında, yorgan yüzü saten kumaştan, astarı patiskadandır ve dolgu malzemesi pamuk kullanılarak 2008 yılında yapılmıştır. Modelde kullanılan renk devetüyü, uygulanan dikim tekniği de oyulgama tekniğidir. Desen özellikleri bakımından bu yorgan incelendiğinde; ortada yer alan karanfil çiçeği ile beraber küçük eşkenar dörtgenler birlikte kullanılmıştır.

Fotoğraf 5. Geometrik desenli yorgan (Kemer, 2013)

Fotoğraf 5’de geometrik desenli yorgan örneklerinde biri yer almaktadır. Bu örnekte yorganın tamamında kaydırılmış eksen düzeninde yıldız motifi kullanılmıştır. Yıldız motifli yorgan günümüzde yörede en çok dikimi yapılan modeldir. 180x220 cm. ebatlarında, yorgan yüzü saten kumaştan, astarı patiskadandır ve dolgu malzemesinde pamuk kullanılarak 2007 yılında yapılmıştır. Modelde kullanılan renk yavruağzı, uygulanan dikim tekniği de oyulgama tekniğidir.

a: Tavus kuşu

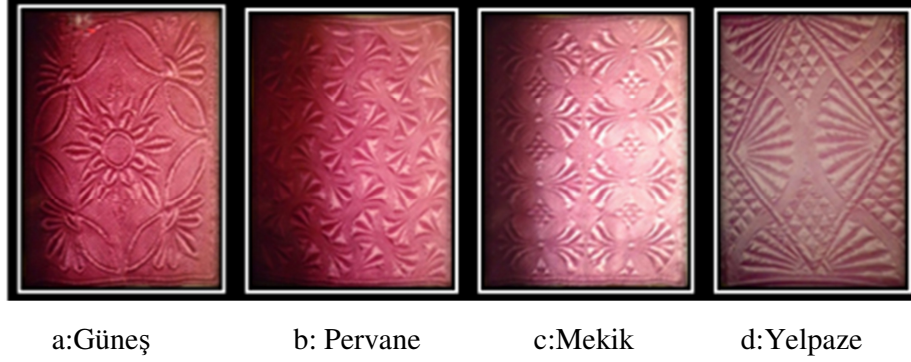
b: Salyangoz

c: Kuşlu

Fotoğraf 6.a,b,c: Kemerhisar yorganlarında yer alan figürlü desenler (Kemer, 2013)

Fotoğraf 6’da Kemerhisar yorganlarında yer alan ancak bugün dikimi yapılmayan figürlü desenlere örnekler görülmektedir. Bunlardan Fotoğraf 6a’da yer alan örnekte çiçek ve

yapraklarla beraber çiftli Tavus kuşu kullanılmıştır. Bu model 180x220 cm. ebatlarında, yorgan yüzü saten kumaştan, astarı patiskadandır ve dolgu malzemesinde pamuk kullanılarak 2008 yılında yapılmıştır. Modelde kullanılan renk pembe, uygulanan dikim tekniği oyulgama tekniğidir.

Fotoğraf 7.a,b,c,d: Kemerhisar yorganlarında yer alan nesneli desenler (Kemer, 2013)

Fotoğraf 7’de Kemerhisar yorganlarında yer alan nesneli desenlerden bazıları görülmektedir. Bu desenlerin de birçoğunun kullanımı azalmıştır. Fotoğraf 7a’da yer alan Güneş modeli en çok dikimi yapılan modeldir. Bu model, 180x220 cm. ebatlarında, yorgan yüzü saten kumaştan, astarı patiskadandır ve dolgu malzemesinde pamuk kullanılarak 2008 yılında yapılmıştır. Modelde kullanılan renk kırmızı, uygulanan dikim tekniği oyulgama tekniğidir. Desen özellikleri bakımından bu yorgan incelendiğinde; ortada yer alan güneş motifi ile birlikte köşelerde yaprak motifleri kullanılmıştır.

3. Sonuç ve Öneriler

Yorgan zengin ya da fakir tüm insanların ihtiyaç duyduğu bir kullanım eşyasıdır. Bunun yanı sıra gelinlik kız çeyizlerinin de en önemli parçalarından birisidir. Bir çeyizde bulunan yorgan sayısı o kişinin ekonomik gücünün göstergesi olarak kabul edilmektedir. Ancak gelişen ve değişen teknolojinin geleneksel yorgancılığı da etkilemesiyle yorgan diktirme oranında düşüş yaşanmış, yorgancılık sanatı ve bu mesleğin ustaları unutulmaya yüz tutmuştur. El yapımı yorganların yerini de daha ucuza üretilen ve hafiflik gibi bir avantaja sahip hazır yorganlar almıştır.

Kemerhisarda da kaybolmaya yüz tutmuş el sanatları arasında yer alan yorgancılığı, sadece kalan iki usta devam ettirmeye çalışmaktadır. Yorgancılık da diğer el sanatlarımız gibi kültürümüzü inşa eden yapı taşlarından birisidir ve korunması, gelecek kuşaklara aktarılması için acil önlemler alınması gerekmektedir.

Yörenin yorgan ustaları, yetiştirebileceği ve kendisinden sonra bu işi devam ettirebilecek çırak bulamamaktadır. Bu mesleği sevdirmek ve devam ettirilmesini sağlamak amacıyla özendirici çalışmalar yapılmalıdır. Kurs ve benzeri çalışmalarla bu sanat hakkında bilgilenmiş yeni çıraklar/kalfalar, ustalar yetişmesi sağlanmalıdır. Ancak ürüne pazar bulmak bu sanatın devamlılığı için yapılması gerekenlerin en başında yer almaktadır. Yetişen yorgancı ustaları ürettiklerine pazar bulamazlarsa bu uğraşının devamlılığını sağlamak olanaksızdır.

Bölgenin turizm açısından gelişmekte olduğu göz önünde bulundurularak, pazar olanaklarının bu yönde oluşturulması hem bu el sanatının gelişimi hem de bölgenin tanıtımı açısından olumlu sonuçlar ortaya koyacaktır. Yerel yönetimin katkılarıyla her yıl düzenli olarak yapılacak festival, şenlik ya da fuar gibi organizasyonlarla yöre el sanatlarının tanıtılabileceği ortamlar yaratılmalıdır. Üretici için bu organizasyonlar hem ürününü tanıtmak hem de yerli ya da yabancı tüketici ile bir araya gelerek yeni siparişler almak adına önem taşımaktadır. Unutulmamalıdır ki, ulusal kültürümüzün varlığı kültürel mirasımız olan el sanatlarımızın yaşaması ve devam etmesinden geçmektedir.

Kaynakça

Aker, M., Bostancıoğlu, H., (1970). *Genel Teknoloji*. Ankara.

Anonim 2013a, “*İlimiz Tarihi-Genel*” <http://www.nigde.gov.tr>, Erişim tarihi: 19-11-2013,

Anonim 2013b, “*İlimiz Rehberi-Genel Bilgiler*” <http://www.nigde.gov.tr>, Erişim tarihi: 19-11-2013

Anonim 2013c, “*İlimiz Tarihi-Tarihi Yerler*” <http://www.nigde.gov.tr>, Erişim tarihi: 19-11-2013

Anonim, (1967). *Niğde İl Yıllığı*. Ankara: Ajans Türk Matbaacılık Sanayi.

Anonim, (1969). *Niğde İl Yıllığı*. Ankara: Ajans Türk Matbaacılık Sanayi.

Anonim, (1998). *Türk Dil Kurumu Türkçe Sözlük*. Cilt: 2, Ankara: Türk tarih Kurumu Basımevi.

Arseven, C. (1983). *Sanat Ansiklopedisi*. İstanbul.

Atlı, H.E. (1999). *Geçmişten Günümüze Bor*. İstanbul.

Coşkun, Y. (1989). “Hitit Çivi Yazılı Belgelerin Işığında İlkçağda Tuuanuuu”. Belleten, Cilt: 2 III Ağustos- Aralık 1989 Sayı 207-208, Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayını

Çeliker, D., Ölmez, F.N. (2012). “Burdur İlinde Yorgancılık”. Art-E. Süleyman Demirel Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi Dergisi. Sayı:10 Isparta.

Gabriel, A. (1962). *Niğde Tarihi*. (Çeviren: Ahmed Akif Tütenk), Ankara.

Galanti, A. (1951). *Niğde ve Bor Tarihi*. İstanbul.

Gürer, Ö.F. (2005). *Bor Şehri "Kasabadan Kente"*. Niğde.

Korkmaz, M. (2004). “16. yy’da Kilisehisar Bizans Şehrinden Osmanlı Köyüne”. Balıkesir Üniv. Sosyal Bilimler Enst. Dergisi Cilt 7 Sayı: 11, Mayıs-Balıkesir.

Kömürcü, G. (2005). *Konya İli Yorgan İşçiliğinin Bugünkü Durumu*. Konya Selçuk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Yüksek Lisans Tezi.

Özkan, A.N. (2005). *Konya Yorgan İşçiliğinin Bugünkü Durumu*. Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü El Sanatları Eğitimi Ana Sanat Dalı Dekoratif Ürünler ve Çiçek Eğitimi Sanat Dalı. (Basılmamış Yüksek Lisans Tezi)

Rakiet, H. (1986). ”Bir Yorgan Hikayesi”. Halkbilimi, Sayı:2, Lefkoşa.

Rosado, G. (2006). *Tyana/Kemerhisar*. Gli Scavi 2005, Kültür ve Turizm Bakanlığı Kültür Varlıkları ve Müzeler Genel Müdürlüğü 28. Kazı Sonuçları Toplantısı, 29 Mayıs-2 Haziran, Çanakkale

Kaynak Kişiler:

DEVECİOĞLU, A. 52 yaşında, Devecioğlu Yorgancılık, Niğde-Kemerhisar Beldesi, 2013

Fotoğraf Çekimleri:

KEMER, G. (2013). Niğde İli Kemerhisar Beldesinde Yapılan Görüşmede Çekilen Fotoğraflar